



3 Евангелля св. Яна

Мноства людзей, якія прыйшлі на свята, калі пачулі, што Езус ідзе ў Ерузалем, узялі пальмовыя галінкі і выйшлі Яму насустрач, і ўсклікалі: “Гасанна! Бласлаўлены той, хто прыходзіць у Імя Пана, Цар Ізраэля!” А Езус знайшоў асляня і сеў на яго, як напісана: “Не бойся, дачка Сіёна, вось Цар твой ідзе, седзячы на асляняці”. Вучні Ягоныя спачатку не зразумелі гэтага, але калі Езус уславіўся, тады ўзгадалі, што так было пра Яго напісана, і што так Яму зрабілі. †

Ян 12, 12–16

Тая мука была збаўчай неабходнасцю

Чарговы раз Касцёл узгадвае той дзень, калі Месія – Цар Ізраэля – урачыста ўязджаў у свой горад – Ерузалем. Тады Апосталы не разумелі сэнсу гэтай падзеі. Сёння ў нас больш звестак, каб разумець усё нават лепш за Апосталаў. Яны бачылі Уваскрослага і бачылі Касцёл на яго пачатку. Мы ж сёння можам карыстацца скарбніцай Касцёла, якая памнажалася на працягу дваццаці стагоддзяў! І як некалі, так і сёння мы чытаем муку нашага Пана Езуса Хрыста. І гэта будзе абавязковае чытанне Касцёла ажно да моманту, калі змоўкне апошні плач пакрыўджанага на гэтай зямлі. Мы будзем чытаць яе ажно пакуль не скончыцца ўсякая несправядлівасць і пераслед справядлівага. Бо ў муках і крыжы Хрыста заключана таямніца, якая ахінае кожную чалавечую слязу, кожнае цярдзенне, якое патрабуе надзеі і суцяшэння. Без мукі Збаўцы і яе апісання ў Евангеллях свет, поўны болю, ужо даўно скаціўся б у бездань нямой роспачы. Прыслухоўваючыся да радкоў, прызначаных на Пальмовую нядзелю, мы вучымся будаваць надзею, якая абаліраецца на спрадвечны Божы план: цяжкі, які выціскае крывавы пот, па-людску незразумелы, як несправядлівы суд, але сапраўдны, таму што нясе жыццё.